

AIA - UIA 93, Architecture at the Crossroads. Michael F. Lynch

"What to do with the recent past in the near future?"

Until recently, historical buildings tended to be those hand-made buildings of traditional materials that we all know and love: wood, brick, stone, lime and sand. After a first age with hand-made materials came a second mechanical age, where machines were used to duplicate many of the hand-made processes. Restoration consisted in re-creating and re-enacting that hand-made processes, either by hand or with the assistance of machines that duplicate the appearance of hand-made materials and elements. There's a reverence for tools, a reverence for the craft process as well as the results. We've entered a third age, where industrial processes manufacture materials that cannot be duplicated by hand-made or machine-made methods.

Another issue is the aesthetic appreciation of age in historical buildings. A sag in a timber frame is accepted; it's even worshipped for its antiquity. A bulge in a stone foundation adds charm to an old building. A bulge in a curtain wall is seen as a potential liability. And rusting reinforcing bars in concrete is not a pretty sight, nor is it a welcome sight. It may be cost effective to produce millions of square feet of specialty glass for signature buildings. But what happens when it breaks and they don't make that anymore? Custom work becomes cost prohibitive. The problems of industrial materials are showing up in unexpected places. The Lincoln Bank in Rochester, New York, was originally clad in white marble. When the marble attachments started to fail, the marble was removed (there is a picture of the building with painted plywood panels, as a temporary solution until they could figure out what to do). Ultimately, they decided to use aluminium panels which, among other things, change the tectonic quality of the original, which went from marble to shiny metal.

In this sense, high-rise speculative office buildings are essentially all formed in façade: They're so tall that you have to stand blocks away to see what they look like. From that distance, how can you even tell what the materials are, or what changes have taken place?

How about light-weight aggregate steel panels, where the reinforcing wire is not galvanised or painted?

How long is this going to last? And what about all the aluminium we've been using? Aluminium is not maintenance-free, no matter what anyone tells you.

These buildings are going to start shedding their skins like a snake. There's potential failure everywhere; it's a ticking time bomb. We've placed unrealistic reliance on perishable constructive methods, such as the galvanised steel cliffs to hold our curtain wall together. There's a slowly burning fuse out there, ready to explode.

Extract from the second part of the seminar Thin-skin buildings: 50's & 60's Preservation run by Michael F. Lynch, President of the Association for Preservation Technology (Waterfield, NY), as part of the UIA World Congress held in Chicago, USA.

"Qué fer amb el passat recent en el futur més pròxim?"

Després d'una primera edat de la construcció caracteritzada per l'utilització de materials manufacturats, una segona edat mecanitzada (dirigida a duplicar i accelerar els processos manuals) va permetre recrear i refer aquests elements per tal de reproduir l'aparença de les antigues peces i materials fets a mà. Ara hem entrat a una tercera edat en la construcció d'edificis en què els processos industrials generen materials que no es poden reproduir ja per mètodes manuals o mecànics.

Conseqüència d'aquest fenòmen es la nova apreciació perceptiva dels processos d'enveliment en els edificis històrics més recents; un aclofament en un marc de fusta s'accepta, fins i tot s'admira per la seva antiguitat; una protuberància en un basament de pedra afegeix encant a un edifici vell; però una patologia en un mur cortina es veu com un risc potencial; les armadures rovellades d'una peça de formigó no resulten ja confortadores.

Al seu moment pot resultar seductor i rentable el produir milers de metres quadrats d'un vidre especial en la construcció de certs edificis. Però podem qüestionar-nos sobre els resultats quan aquest vidre, repentinament fet malbè, deixa al cap del temps de fabricar-se. El treball —cotidià i habitual llavors— esdevé de sobte d'un cost prohibitiu.

Els problemes dels materials industrials apareixen, en efecte, en llocs inesperats. El Lincoln Bank (Rochester, Nova York), originàriament revestit amb un mur cortina de marbre blanc, va començar a presentar problemes en les grapes d'unió. Va resultar indispensable substituir totes les peces de marbre (hi ha una foto de l'edifici recobert de fusta contraplacada pintada com a solució temporal mentre es pensava una solució definitiva). La decisió final va ser la d'utilitzar plafons d'alumini i canviar la qualitat tectònica de l'original, la qual va passar de marbre a metall lluent.

L'exemple resulta simptomàtic. La majoria dels grans edificis d'oficines americans estan essencialment formalitzats en façana. Son, majoritàriament, munts de safates horitzontals neutres, revestits. Tan alts que únicament des de illes de distància poden ser percebuts en la seva totalitat. Distàncies des de les quals els materials, o els possibles canvis produïbles, difícilment poden ser perceptibles. Un fet que ens permet qüestionar-nos sobre l'interès de conservar les façanes primitives o sobre la necessitat de modificar-les.

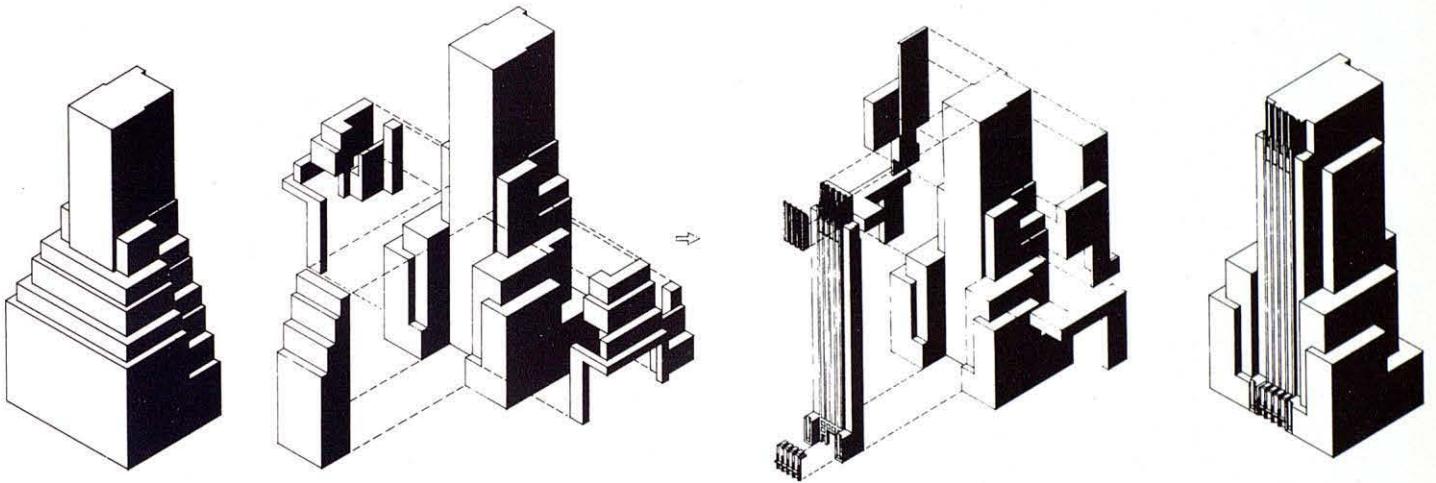
Demanar-nos què pot passar amb els antics plafons lleugers d'acer quan aquests no estaven protegits amb galvanitzats o pintures?

Demanar-nos què pot passar amb els cobriments d'alumini quan el seu manteniment no estava previst.

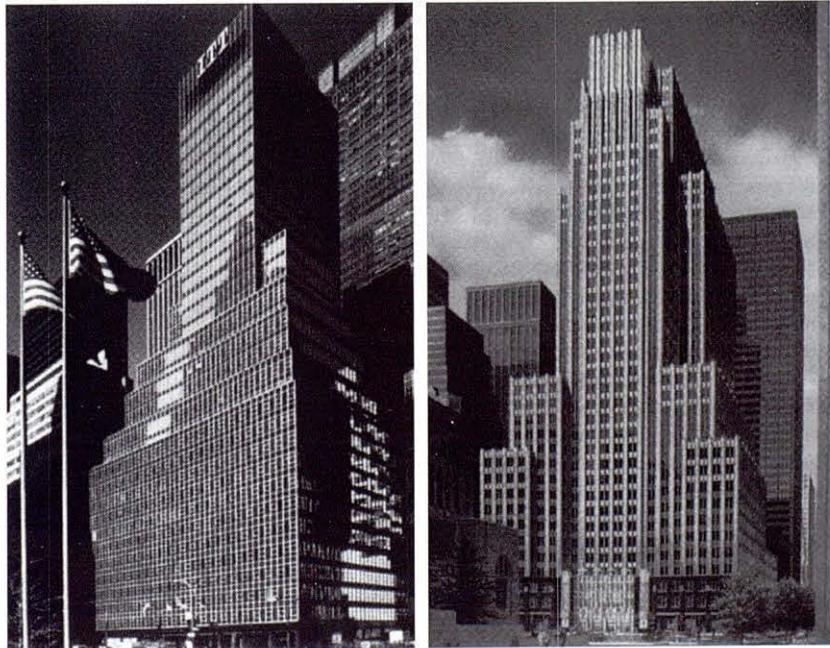
Molts dels nostres edificis possiblement hauran de començar a perdre la pell. Com les serps.

Per tot arreu existeixen, en efecte, falles potencials. Aquesta situació pot esdevenir una bomba de rellotgeria. Tenim com una metxa que crema lentament, a punt, si no intervenim, d'explotar...

Extracte de la segona part del seminari "Thin-skin buildings: 50 & 60's Preservation" (Edificis de façana lleugera, conservació dels 50 i 60), per part de Michael F. Lynch, President de l'Association for Preservation Technology (Waterfield, NY) dins el Congrés Mundial de l'UIA celebrat a Chicago, USA.

Fuente/Source: Architecture

320 Park avenue Office Tower
(Skidmore, Owings & Merrill. Nova York. New York, 1960).
Renovació proposada per Emery, Roth & Sons (1992).
 Proposed renewal by Emery, Roth & Sons (1992).